

De 16
en andere rijke teksten
VOOR OKAN

© 2023 - Wablieft

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablieft.be

boeken@wablieft.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Flore Deman

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

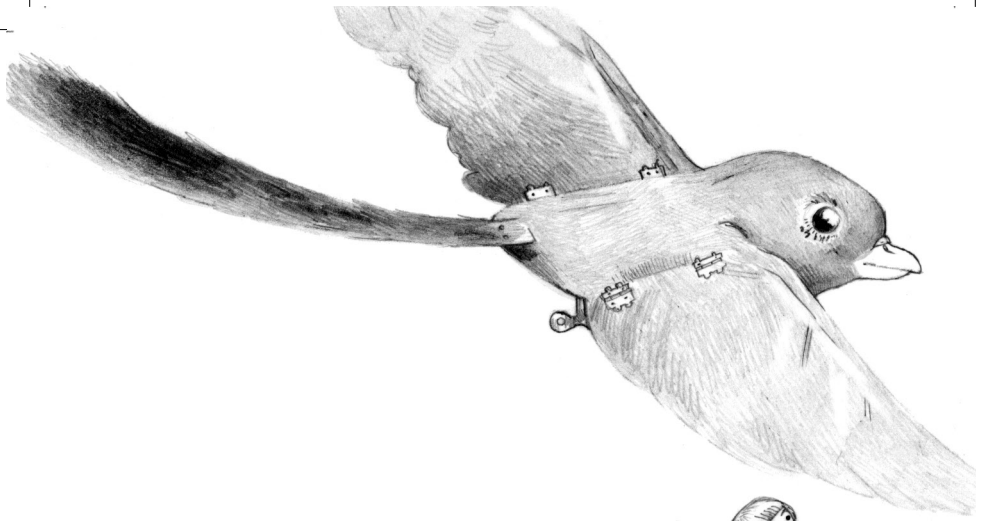
Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

Lichtblauwe vleugels van plastic

Tine Mortier

Milou laat haar vinger langs het pakje op haar schoot glijden. Het is zo groot als een schoendoos. Er zit oranje papier rond, met paarse ballonnen erop. Bovenop zit een grote, gele strik. Het pakje is een cadeau van haar vader, voor haar en haar zusje Nora.

‘Waarom mag ik het niet openmaken?’ vraagt Nora.

‘Omdat ik de oudste ben,’ zegt Milou. ‘En omdat jij het de vorige keer hebt gedaan.’

Nora mokt.

Milou trekt er zich niets van aan. Ze doet heel voorzichtig. Met veel geduld maakt ze eerst de knoop van de strik los. Daarna pulkt ze met haar nagel aan de stukjes plakband, tot ze loskomen.

Nergens maakt ze het papier stuk.

Het duurt lang. Te lang, vindt Nora, die ongeduldig met haar benen zit te wiebelen en steeds een stukje dichterbij schuift. Tot ze bijna met haar neus tegen het pakje aan zit.

Milou doet alsof ze het niet merkt. Hoe ongeduldiger haar zusje wordt, hoe langzamer

en voorzichtiger zij doorgaat met uitpakken. Af en toe duwt ze daarbij zachtjes Nora's hoofd een stukje opzij.

En dan is ze eindelijk klaar.

Met grote ogen kijken de zusjes naar het cadeau. In het pakje zit een vogel, zo blauw als de hemel. Hij is even groot als een ekster en heeft lichtblauwe vleugels van plastic.

'Voorzichtig,' zegt hun vader. 'Dat je hem niet stukmaakt.'

Milou draait de vogel om en om. Hij heeft geen pootjes. Zijn vleugels lijken een beetje los te zitten en onderaan zijn buik ziet ze een schroef.

'Waarvoor is dat?' vraagt ze.

'Als je aan die schroef draait, dan fladdert de vogel met zijn vleugels,' antwoordt vader. 'Dan gaat hij vliegen.'

Verbaasd kijkt Milou hem aan.

'Kan hij echt vliegen?'

Haar vader knikt.

'Kom maar mee naar buiten. Dan laat ik het zien.'

De vader van Milou en Nora gaat vaak op reis voor zijn werk. Elke keer brengt hij iets mee

voor de meisjes. Uit Spanje twee jurken als van danseressen. Uit Duitsland een nachtlampje met blinkende sterren. Uit Italië een zingende pop. Of gewoon iets lekkers uit nog een ander land.

Maar dit cadeau is het beste ooit. Een vliegende speelgoed-vogel!

Het enige nadeel is dat Milou hem moet delen met haar zusje.

Bah, denkt ze. Ze kan Nora maar beter goed in het oog houden. Die kleine maakt de vogel vast heel snel stuk. De zingende pop heeft Milou ook al moeten redden. Ze was er maar net op tijd bij toen Nora ze in bad wilde stoppen.

Hun vader toont de meisjes hoe ze de vogel kunnen laten vliegen.

‘Je ene hand moet rond het lijf en de vleugels,’ zegt hij. ‘Zo gaan ze niet meteen klapperen. Zo.’

Hij legt zijn vingers voorzichtig om de vogel heen. ‘En met je andere hand draai je aan de schroef.’

Daarna houdt hij de vogel hoog boven zijn hoofd, geeft hem een klein zetje en laat los.

Milou en Nora kunnen het bijna niet geloven.

De vogel fladdert met zijn vleugels van plastic, alsof hij nooit iets anders heeft gedaan. Alsof

hij ervandoor wil, en wormen wil gaan zoeken. Alsof hij een echt, levend dier is en geen stuk speelgoed. Hij maakt twee rondjes door de tuin en landt dan zacht op het gras. Hij glijdt op zijn buik tot net voor de voeten van Milou en Nora.

De zusjes springen op en neer en schreeuwen het uit.

‘Hij vliegt! Het is net een echte vogel!’

‘Nu ik!’ gilt Milou.

‘Nee, ik eerst!’ roept Nora.

Maar Milou heeft de vogel al vast. Haar vader komt naast haar staan. Hij tilt Nora op, die wild om zich heen slaat.

Voorzichtig legt Milou de vingers van haar linkerhand rond het lijf en de vleugels van de vogel. Dan draait ze aan de schroef onderaan zijn buik, tot ze voelt dat het genoeg is.

‘Goed zo. Niet verder dan dat,’ zegt haar vader.

‘Anders gaat de veer stuk.’

De vogel is klaar om te vliegen.

Milou kijkt rond. Ze zoekt de perfecte plek om de vogel op te laten. Dan gaat ze naar het verste hoekje van de tuin en steekt haar arm in de lucht. Zo hoog ze kan. De lentezon schijnt fel in haar

ogen. Ze knijpt ze tot spleetjes en wacht. Tot ze een zachte wind voelt.

Dan begint ze te rennen.

Milou geeft de vogel een klein zetje, net zoals haar vader dat deed. En dan laat ze hem los. De dunne, lichtblauwe vleugels fladderen. Op en neer, en op en neer. Ze maken een zacht zoemend geluid, zoals een dikke hommel vlak bij je oor. Het is prachtig.

De vogel draait rondjes door de lucht. Boven het gras en de rozen, waar haar moeder zo trots op is. Boven het nest van de koolmeesjes, die in de buis van de wiplank wonen. Boven de hoofden van papa en Nora, die nog steeds een beetje pruilt omdat zij niet eerst mocht.

Na drie rondjes stoppen de vleugels. De vogel glijdt nog even door de lucht en landt dan zacht en zonder geluid op het gras.

Gillend lopen de meisjes erheen.

Elk om de beurt mogen Nora en Milou de vogel opwinden en laten vliegen. Bij Nora moet vader helpen. Ze is nog te klein om de schroef goed aan te draaien. En om te voelen wanneer ze moet stoppen, zodat de veer niet breekt.

Ze blijven buiten tot het te donker is om nog te spelen.

Die avond lijkt het wel feest. Ze eten pannenkoeken met boter en bruine suiker. Ze drinken er warme chocolademelk bij. Vader vertelt over zijn reis en Nora babbelt zonder ophouden. Over de blauwe vogel en hoe goed ze hem al kan laten vliegen. Helemaal in haar eentje! Heeft moeder dat gezien?

Maar Milou luistert niet.

Ze heeft alleen aandacht voor de vogel. Hij ligt naast haar op de tafel. Later, bij de televisie, houdt ze hem de hele tijd dicht tegen zich aan. Ze streelt de fijne vleugels van plastic, die niet dikker zijn dan de draagtasjes die je vroeger in de buurtwinkel kreeg. Of dan het plastic dat rond appels in kartonnen bakjes zit. Als ze er te hard met haar vinger op zou drukken, dan zit er meteen een gat in. Helemaal stuk. Zelfs papa zou ze niet kunnen herstellen. En nieuwe vleugels kan je hier niet vinden. Want de vogel komt uit Italië. Net als de zingende pop van vorig jaar. Milou kan alle liedjes in het Italiaans meezingen.

Wanneer het bedtijd is, zet haar vader de vogel op de kast.

De volgende ochtend is Milou vroeg wakker.
Straks moet ze naar school, maar ze wil eerst nog
rustig naar de vogel kijken.
Ze staat bij de kast en zucht.
‘Is er iets mis, liefje?’ vraagt haar moeder.
Weer zucht Milou. ‘Nee,’ zegt ze dan. ‘Maar ik
wou dat het vakantie was. Dan kon ik hier blijven
en de hele dag in de tuin spelen.’
Haar moeder lacht. ‘Ach, kind. Het is al eind mei,
hoor. Dus je moet nog maar iets langer dan een
maand wachten.’
‘Gelukkig moet Nora ook naar school,’ zegt
Milou.
Haar zusje die met de vogel speelt terwijl zij er
niet is? Ze mag er niet aan denken!

De hele dag op school kan Milou alleen maar
aan de vogel denken. Als ze haar ogen sluit, kan
ze bijna het fladderen en het zoemen van het
lichtblauwe plastic horen.
‘Milou!’
Dat is de juf.
‘Toon maar eens hoe jij de volgende rekensom
oplost, in plaats van te zitten dromen.’
Milou krijgt een hoofd zo rood als een biet. Ze
heeft geen idee bij welke som ze zijn gekomen.

Haar buurmeisje Eva moet het haar tonen.
Gelukkig heeft Milou meteen de oplossing juist.
Strafwerk kan ze nu echt missen. Stel je voor.
Dan zou ze de hele avond rekensommen moeten
maken, en dan heeft Nora de vogel helemaal voor
zich alleen. Nee, dat zou de hel zijn.
Als ze thuiskomt, rent Milou naar de kast.
Oef. De vogel staat er nog!
Ze pakt hem voorzichtig vast en streelt de
vleugels. Meteen komt Nora naast haar staan.
'Ik wil ook,' zegt ze.
'Mogen we buiten spelen?' vraagt Milou.
Haar moeder twijfelt. 'Misschien kunnen we
beter wachten tot papa er is.'
Maar de meisjes willen er niet van horen.
'Hij komt vast erg laat thuis!'
'Ja, en dan is het al donker en kunnen we de
vogel niet meer oplaten.'
'We kunnen het heus wel alleen.'
'We zijn toch geen baby's?'
Milou en Nora zeuren tot hun moeder toegeeft.

Even later zitten ze in de tuin. Elk om de beurt
laten ze de vogel door de lucht vliegen. Moeder
helpt bij Nora. Want wat ze ook zegt, ze kan het
echt nog niet alleen.

Wanneer het voor de derde keer haar beurt is,
gaat Milou weer in de verste hoek van de tuin
staan.

‘Ik kan hem het hoogst laten vliegen,’ zegt ze. ‘En
het verst. Kijk maar!’

Ze steekt haar arm zo hoog ze kan boven haar
hoofd, knijpt haar ogen tot spleetjes en wacht op
de wind.

En dan begint ze te hollen.

Bijna.

Een zetje ...

Dan laat ze los.

De vogel vliegt met een prachtige boog over het
gras, de rozen en de struiken. Over de moestuin
en het nest van de koolmezen.

Over de haag.

En over de hond van de burens.

Die springt omhoog en plukt met één hap de
vogel uit de lucht.

Het happen van de hond kan je bijna niet horen.
Het scheuren van de dunne vleugels van plastic
ook niet. Het is de schreeuw van Milou waardoor
de buurvrouw de koffiepot uit haar handen laat
vallen.